

ζηήσαμε. Βαθειά συγκινημένοι καθώς είμαστε, πλήσαμε πολλές φορές τα κορίτσια πριν απομακρυνθούν, σαν να τ' απομακρυνόμαστε για πάντα.

Το μονοπάτι που ακολουθήσαμε, ήταν χλοοτάπητο, απόδειξις πως άρκετον καρπό τώρα, δεν πάτησε ποδι ανθρώπου εδώ εκείνο.

Ο Πιστός μας ακολουθήσε ως τα μέσα του δρόμου. Βασανιστήσαμε πολύ όσο να τον απομακρύνουμε και να τον αναγκάσουμε να γυρίσει και να μείνει μαζί με τα κορίτσια.

Απ' τη στιγμή που φτάσαμε αντίστοιχα στην Έλαια, το νοήμον ζώο φαίνεται έξαιρετικά άνηγο. Ουδ' αλλ' είν' πένθημα και θλιβερά. Γνωρίζει ασφαλώς τα μέρη αυτά. Έχει ζήσει δω πάνω και πούξ ξε-ροί τι άναμνήσεις του φέρουν οι θλιβεροί αυτοί τόποι...

Όσο πλησιάζαμε στην Έλαια της Κατάρας, τόσο σφαιρότανε η καρδιά μου.

Προχωρούσαμε χωρίς να μιλούμε.

Έξαρνα ο Ίωνάθαν γύρισε και μου είπε :

— Μίνα, πιστεύεις άληθινά, ότι ο κόμης Δράκουλας ζή ;

— Όχι, Ίωνάθαν, του άπάντησα. Δεν το πιστεύω.

— Δεν πιστεύεις λοιπόν ούτε στα λόγια των χωρικών του τόπου αυτού ;

— Στα λόγια των χωρικών πιστεύω και πολύ μάλιστα, Ίωνάθαν.

— Και πως έξηγησι τα άλλαστα αυτά γεγονότα που συμβαίνουν ;

— Δίνο την έξηγησι μου δάχης δώσει και συ, Ίωνάθαν, γιατί άσφαλώς θα σκεφτήρασε πολύ για όλα αυτά τα μυστήρια.

— Ναι, έτσι είνε...

— Πιστεύω λοιπόν και το πιστεύω άφραδάντως, ότι ο κόμης Δράκουλας δεν υπάρχει, δεν είνε δυνατός να υπάρχει... Όλα όσα συμβαίνουν, όφείλονται άσφαλώς σε κάποιον άλλο ζώνετρο. Έτσι δεν νομίζεις και συ, Ίωνάθαν ;

— Περιού.

— Και πρώτα—πρώτα, αγαπητέ μου, δεν είμαστε καθόλου βέβαιοι ότι έξοντώσαμε από είκοσι έτών όλη τη διαβολική γενιά του Δράκουλα. Έξοντώσαμε τον ίδιο... Έξοντώσαμε τις τρουφεές έξελιγες άδελφές του. Δεν ξέριμε όμως άν δεν ύπηρεζε τότε και άλλη άδελφή του κόμητος, πύο σατανική άπ' τις άλλες, ή όποια κατορθώσε να μάς διαφύγη... Πιστεύω λοιπόν ότι τα τέρατα δεν έξοντώθησαν όλα. Όχι μάς ξέφυγε το πιο τρομερό άπ' αυτά. Κι αυτό άκριβώς είνε εκείνο που άρραγίσι σήμερα τους χωρικούς, αυτό παρακολουθεί και μάς τους ίδιους, διαρπάζει έξόδωσι, αυτό παρουσιάζεται τις νύχτες στά νεκροταφεία, αυτό έξοντώνσε το σύζυγο της άτυχής έξελιγης χωρικής, που μου διηγήθηκε όλη την φριζοθή ιστορία της...

Ο Ίωνάθαν με διέκοψε και μου είπε :

— Η σκεψής σου, αγαπητή μου Μίνα, είνε όρθής. Μα έσύ μιλάς για μη άδελφή του κόμητος Δράκουλα, ενώ ε-κείνος πύο τρομακική τους χωρικούς, είνε άνδρας.

— Έχεις δίκιο, Ίωνάθαν. Αυτό είνε το μόνο σωστούνό σημείο σ' όλη αυτή την μυστηριώδη ιστορία. Δεν ξέριμε δηλαδή άκριβώς άν έχομε να κάποιος με γυναίκα ή άνδρα. Μα πούξ ξέρει ; Ίσως το τέρας, άλλάζοντας μορφές ν' άλλάζη και φύλο... Πάντως αυτό δεν τ' άργήσουμε να το μάθουμε...

Μιλώντας έτσι, φτάσαμε μπρος στην άψιδωτή μεγάλη πύλη της Έλαιας της Κατάρας...

Καθίσαμε στο πέτρινο πηγάδι που ήταν άπ' έξω άπ' την έλαια, να ξεκουραστούμε και οίσαμε μη ματιά προς τη σπηλή μας.

Τα κορίτσια καθόντουσαν άπ' έξω ήσυχα.

Ο Πιστός ήταν πλάι τους.

Η Έλαιας φανόταν έντελώς έρημη. Καμιά φωνή, κανένας θόρυβος δεν άκούγοντανε. Μονάχα τα γράζια άγριοπούλια φτερούριζαν ήπια και πράζανε άγρια...

Ο Ίωνάθαν σγκάθησε κι έκαμε το σταυρό του.

— Έμπρός ! είτε με βαρεία φωνή.

Σταυροκοπήθηκα, άγκάλιασα τόν άντρα μου, τόν φίλησα και ψιθύρισα με συγκίνηση :

— Έμπρός ! Ο Θεός μαζί μας...

Προχωρούσαμε και σταθίσαμε έξω άπ' την πόρτα.

Ο Ίωνάθαν σήκωσε το βαρύ σιδερένιο όπαστρο που σχηματίζε ένα κεφάλι δράκοντος και χτύπησε τρεις φορές.

Οι τρεις χτύποι άνήχησαν βαρεία γύρω μας.

Τ' άγριοπούλια ξαφνιάστηκαν και πέταξαν ήπια, ακούζοντας. Κι έπειτα έγινε σιωπή, άπόλυτη σιωπή.

— Πιστέ χτυπάς, Ίωνάθαν ; φώτησα. Πούξ πε-ριμένεις να σου άνοιξη ;

— Ο Ίωνάθαν χαμογέλασε λυπημένα.

— Για τους μύτους, είτε. Δεν μπαίνει κανείς ά-νευδοποίητα σ' ένα ξένο σπίτι.

— Κι' όμως ή Έλαιας είν' έρημη.

— Ναι, έχεις δίκιο, Μίνα. Οι νεκροί δεν άκούνε.

— Άς άνοιξουμε μόνοι μας.

— Συγχρόνως ο Ίωνάθαν άπλωσε σ' άνοιξη την πόρτα. Μα ή πόρτα δεν άνοιξε.

(Άκούουθε)

ΟΤΑΝ Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΕΥΝΟΪΚΗ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΔΗ ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΟΝ ΚΑΙΡΟ

(Άριθμοί που φέρουν Ύλγγο και... μελαγχολία)

Υπάρχουν άνθρωποι, σπούς όποιους το γνωστό ρητό «Ο χρόγος είνε χρύμινο», ταριάζει άπώλτως, γιατί πραγματικά κάθε ώρα τους αντιπροσωπεύει όρισμένο χρηματικό ποσό.

Όταν πύο καιρού ο συντάκτης μάς μεγάλως «Αμερικανική έφη-μερίδος έπεσοέφη τόν «βασιλέα τόν χάλυδος και τόν άνθρωπος» Πιστόν Μόργγκαν, ο πάμπλουτος μεγαλοεπιχειρηματίσι τόν φώτησε :

— Και πόσο λέτε να διαζέση ή συνουμία μας ;

— Μα ύποθέτω, ότι άρκετον είκοσι λεπτά, άπάντησε ο συντάκτης.

— Έστο, είτε ο Μόργγκαν.

Και, παίρνοντας ένα χαρτί, έγραψε επάνω κάτι και το ένεχειρίσε στόν συνουλητή του. Ήταν μη άπόδειξις 500 δολαρίων.

— Μου ζήτησε ν' άφήσω για είκοσι λεπτά τις σχολίες μου, δεν είν' έτσι ; τού έξηγησε ο Μόργγκαν. Έπειδή λοιπόν κάθε λεπτό μου στοιζεί 25 δολάρια, πρέπει πρύν ν' έρωτήσετε όδοήριστε, να μου άπαντήσετε, άν θέζετε να μη καταβάλετε την άποζημίωσι πύο ζήτη.

Ένωσιται ότι ο φτωχός φερότερο, μπρος στην καταλήρηται αυτή άπαιτήσι πύο πιαπλούτου Νεοιορζέου, έπροτίμησε να τραπή εις φργήν.

Μεταξύ τόν άνθρώπων πύο κέρδισαν μεγάλα ποσά μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, συγκυατέλεται κι' ο διάσημος ποντολόγος τόν Παρισίον, Άνρι Ρομπέ, ο όποιος για κάθε δίτη χηρσίσε ως άμοιβή 10.000 γαλλικά φράγκα.

Ο Βαλντέξ Ρουσσώ, άλλος περίφημος νομο-μαθής της εποχής του, για ν' αναλάβη μη δικασ-τική ύπόθεσι και να παραστή σε 6—8 συνεδριά-σεις, έπραξε ν' άποζημιωθή με 15.000 τούλάζιστον γαλλικά φράγκα.

Ο Ντελμάς, ο διασημότερος δικηγόρος πύο καιρού του, ο όποιος, λόγω της μεγάλης του εύ-χλωτίας, έκονομάθη «Νατολίειον τού δικαστηρί-ου», έλαβε ως άμοιβή σε κάποια δίτη μισό εκα-τομμύριο...

Μεγάλα ποσά επίσης παίρνουν και οι μεγάλοι χειρουργοί για τις έγχειρήσεις πύο κάνουν, και μάλιστα όταν αυτές είνε δύσκολες.

Ο περίφημος Πειάν ζήτησε για μη έγχειρήσι, διαρκείας ενός τετάρτου, ως άμοιβή 15.000 φράγ-κα, ο δε επίσης διάσημος χειρουργός Ντουαίν πύο κάποτε για μη έγχειρήσι μίαν «Αμερικανίδα 100.000 φράγκα.

Έκτός τόν γιατρού, υπάρχουν και καλλιτέ-χνα, οι όποιοι άμειβόνται για την εργασία τους με ύπερόγκια ποσά.

Ο περίφημος Ούγγρος βιολιστής Ζάν Κοϊμπελιε, ο όποιος έταίξε βιολί από δέκα χρονών παιδί, κέρδιζε 333 φράγκα κάθε λεπτό και άμειβόνται με πολλές χιλιάδες για κάθε συναλία πύο έδινε.

Ο επίσης έξοχος βιολιστής Ζάν Τυρτό, από μη καλλιτεχνική πε-ριόδια πύο επεχειρίσε σπύ 1904, γύρισε άποκαμίζοντας ως κέρδη τέσσερα όλόκληρα εκατομμύρια.

Ο όνομαστός Πολωνός πιανίστας Πιαντερόβιτσι, τέλος, για μη συναλία πύο έδωσε, κατά παραγγέλιον ενός ζαπλούτου «Αμερικανού, πληρώθηκε 400 φράγκα το λεπτό.

Η Σάρε Μπερνί, όταν περιόδευσε στην «Αμερική, γύρισε στην πατρίδα της με κέρδος 600.000 φράγκων από τις παραστάσεις της.

Ο περίφημος κομικός ήθοιστής Κοζλέν, άμειβόνται με 3.000 φράγ-κα κάθε βραδιά κι' ο θαυμασίος βαθίθρανος Σαλιμπάν ζήτησε για κάθε παράστασι 10.000 φράγκα.

Ο ύπερόχος άουδός Καρούθ κέρδιζε έτησίως από το τραγούδι του 1.400.000 φράγκα και τα κέρδη του σε κάθε λεπτό άνήρχοντο σε 500 φράγκα !

Η περίφημη Αυστραλιανή ήθοιστής Μέλπα, όταν περιόδευσε την «Αμερική, για κάθε παράστασι πύο έδινε, έπραξε 25.000 φράγκα.

Η Άδελίνα Πάττα, έφαλε κάποτε σπύ Παρία τρία τραγούδια, διαρκείας 5 λεπτών τού καθένα και πύο ως άμοιβή 15.000 φράγκα, δη-λαδή ένα χιλιάζιο για κάθε λεπτό.

Στά 1904 ο ποδηλατιστής Τερνύ άνεδείχθη νικητής σε κάποιον ά-γριο ποδηλατοδρομιά και πύο από τα χέρια τού Αλτοκαρότορος της Γερμανίας Ρουλιέλιον 160.000 φράγκα για άμοιβή.

Έπίσης ο Ναζάρρο για έναν άγαντα δρόμου, ο ό-ποιος διηρσίσε πεντέμιστο ώρες, κέρδισε 60.000 φρ.

ΓΝΩΣΜΙΚΑ

«Αν θέλεις να νικήσης την καρδιά, μίλησε σπύ βλέμμα.

— Σε τί όφελει ο θάνατος ; Μόνον οι κληρονόμοι μπορούν να σάς άπαντήσουν.

— Οι πλούσιοι έχουν κόλλετες και οι φτωχοί φί-λους.

